अथ नवमं मन्त्रमाह। "होता यक्षत्तिस्रो देवीरपसामपस्तमा अच्छिद्रमद्येदमपस्तन्वतां। देवेभ्यो देवीर्देवमपो वियंत्वाज्यस्य होतर्यज" [९] इति। इडा सरस्वती भारतीत्येवंरूपाः 'तिस्रः' अष्टमप्रयाजदेव्यः, तद्रूपमग्निं देव्यः 'होता', यजतु। कीदृश्यो देव्यः, 'अपसामपस्तमाः' अपसाशब्दः कर्म्मवाची तेन तद्वतीरुपलक्ष्यन्ते, अपसां कर्म्मवतीनां मध्ये अतिशयेन कर्म्मवत्यः, तादृश्यो देव्यः 'अद्य' अस्मिन् दिने, 'इदमपः' अस्मदीयं कर्म्म, 'अच्छिद्रं' वैकल्यरहितं यथा भवति तथा, 'तन्वतां' सम्पादयन्तु, किञ्च 'देवीः' ता देव्यः, 'देवेभ्यः' देवार्थं, 'अपः' अस्मदीयं कर्म्म, 'देवं' देवनशीलं, अभिमतफलप्रदानसमर्थं, कुर्व्वतां। वियंत्वित्यादि पूर्व्ववत्॥

अथ दशमं मन्त्रमाह। "होता यक्षत्त्वष्टारमचिष्टुमपाकꣳ रेतोधां विश्रवसं यशोधां। पुरुरूपमकामकर्शनꣳ सुपोषः पोषैः स्यात् सुवीरो वीरैर्वेत्वाज्यस्य होतर्यज" [१०] इति। 'त्वष्टा' नवमप्रयाजदेवः, तद्रूपमग्निं देव्यः 'होता', यजतु। कीदृशं त्वष्टारं, 'अचिष्टुं' चेष्टनरहितं, चाञ्चल्यरहितं, स्थिरमित्यर्थः। 'अपाकं' अबालं, प्राज्ञमित्यर्थः। 'रेतोधां' रेतसः पुत्रादिबीजस्य यजमाने धारयितारं, 'विश्रवसं' विविधकीर्त्तियुक्तं, 'यशोधां' यजमाने यशसो धारयितारं, 'पुरुरूपं' बहुरूपं, 'अकामकर्शनं' कामानामनाशयितारं, सोऽस्मिन् यजमाने 'पोषैः' धनादिसमृद्धिभिः, 'सुपोषः स्यात्'